

SLOVENSKA BČELA.

Izdana 1. julija 1851.

Sloga Slavjanska.

V slavnih krajih sin domá,
Vsak Slavjan me v žlahti'ma:
Čeh, Ilir, Rusin, Polak,
Bog me! je domač rojak;
Vsak Slavjan me v žlahti ma,
V slavnih krajih sin domá.

Slavni moj slavjanski ród
Čez veliko je gospód:
Nja vesi, gradov in měst
Je ko v rimskej cesti zvézd;
Čez veliko je gospód
Slavni moj slavjanski ród.

Žegen ima z božjih rok,
Slava, mati toljk otrok:
Zemlje ljudstva vse preštej,
Zvezde, ali nas — neštej!
Slava, mati toljk' otrók,
Žegen ima z božjih rók.

Vsi Slavjani bratmo se,
Edne sini matere!
Naj da vidi celi svét:
Slavni duh poganja cvét!
Edne sini matere,
Vsi Slavjani! bratmo se.

Jernej Maroušnik.

Junakinja Kamenička.

(Po Aneku izdelal K.)

Za kraljem Karolom I. preminuvšem 29. Nov. l. 1378 u 63. letu svoje starosti nastopi vladarstvo Česke njegov sin Venceslav IV. Karol je bil vladar, kakovih je malo sedelo na českem prestolu. Iz cele duše vnet za blagostanje i srečo naroda, močno nadušen od iskrene želje, lépo

ustanovili svojej kraljevini prihodnost, je vzdignul Česko na visoko stopnjo narodne izobraženosti i životnega blagostanja, i po takem v naj lepšem cvetju svojemu sinu jo izročil. — Al kmalo potem se pooblači vedro nebo, zvezda sjajne bodočnosti se stemni, zemlja, na katerej je mir, zadovoljnosti sreča cvetela, postane pozorišče strašnih dogodajev, i mesto zlatega semena pije kerv pobunjenih rodov — sorodnih slavjanskih bratov. Bojeval se je namreč strašen boj, naj strašnji, ki si ga človek misli zamore — boj o verozakonu. Stale so si dve stranki nasproti, boreče se kervavim mečem — katoličanska i husitska. Kralj Venceslav je deržal na tihem s Husiti, kateri so razum svoje vere tudi narodnost podpirali i branili. Katoličanom papred celim svetom ni mogel i ni smel uzkratiti pravic, ker se je bal svojega brata Žiga (Sigismunda) ugarskega kralja, glavarja i branitelja Katoličanov. — Med tim vedno narašča stranka pod bandero, katero je Hus za vero i narodna prava vzdignul. Ne samo u českoj, tudi u Moraviji, Polskoj, Litvoj (Lithauen) i Ruskoj je imel Hus prijateljev i soverovavcev. Kralj Žiga, vedoč, da Vladislav nije smožen, možko se vstaviti buni, nagovori papeža, da pokliče cerkveni sbor u Kostnicah 1. Novembra 1. 1414. Hus ker je nevmagljivo zagovarjal i branil svoja mnjenja o verozakonskih stvarih i za njim tudi Jeronim, njegov iskreni podpiratelj, sta bila jednoglasno od sbora kao krivoverca prokleta, kakor krivoverca od svetne vlade k smerti obsojena, i na gromadi sožgana. Ta dogodba je vdarila kakor strela u česko zemljo. Kakor plam, pod pepelom tiho tinjoč i tlec naglo švigne navzgor, kad ga veter podpuhne, tako je glas o toj dogodbi serca Husitov iz nova pobunil i vsplamtil u ogenj neusmiljene osvete. U Pragu nastane hrup, poboj i preganjanje Katoličanov, kralj Venceslav zaslšati strahovita zločinstva, se prestraši, mertud ga vdari, ter mu konča život 16. Avgusta 1419. Kraljeva smert je pokopala tudi zadno nado, u miru poravnati prepir. Stranki planete kot levi jedna na drugo, začne se kervotočni boj za življenje ili za smert. Na čelo Husitov stopi zdaj siloviti Žižka. Katoličani so po nauku husitskih mešnikov pri obhajilu poleg sv. rešnega telesa tudi kupo (kalik) tirjati začeli. Tega jim pa katolički mešniki dovoliti niso hteli, i niso tudi smeli, ker se po nauku naše vere telo i kerv Gospodova pod podoboj kruba vernim podeluje.

To je bil uzrok, da se je narod kupoma spuntal. Od vsih krajev so se stekale bezbrojne trume okol Husitov. Na hribu blizo mestica, Oustje po imena, se je sbralo jeden dan čez 40 000 ljudi. Svečano so si obljubili vernoost, slogu i uzajemno pomoč proti vsakej sili, i Žižka si jednoglasno za vojskovodja izvolili. Hribu pa, na katerem so u sveto zvezo se sdružili, so dali ime „Tabor“ i od te dobe je bilo ime „Taboriti“ navadno. Smert, plamen i puščava je bil žalosten sled, kjer so postopale Taboritov bojne čete. Žižka je v 13 velikih i v neizmerno mnogih manjših bitkah zmagal. Ko je pri obsehah oči zgubil, je clo slep še modro i serčno vodil vojsko. Njegov naslednik je bil Prokop „veliki“ imenovan. Cela Česka je bila skoraj v njegovih mogočnih rokah. Kde u vojski je mahal njegov ojstri meč, so padali cesarski, ko snopje pad serpom. Tudi zvnaj Česke je htél zatreti vse, kar se je zmagonosnemu njegovemu orožju nasproti postavilo. —

Bilo je tri leta po Žižkovej smerti, ko se je Prokop, veliki, iz Austrijanskih pokrajinah v Česko nazaj vernil, bogato obložen blagom, ki

si ga je na slavodobitnem napadu nagraбил. Še je bila knežka rodovina „Rožmberkov“ nad katero je namenil svojo nepotolažljivo jezo ohladiti. Ova rodovina je bila poprej na strani Taboritov; al strahovita hudodelstva, u katerih so si Taboriti, s kervoj tisuć i tisuć sorodnih bratov pisani vñec pridobili, so bila uzrok, da je spomenuta rodovina od njih odpadla i cesarskim četam se pridružila. Vodja cesarskih je bil Majnard iz Henrikova grada (Neuhaus). Prokop, veliki, ukaže vsa imanja i posestva te rodbine porušiti i požgati, glavno svojo vojsko pa sam pelja do terdnjave „Kamenice.“ Povelnik u gradu je bil Prokop Zeziman, vlastnik Kamenic i rojen od iste rodovine.

Ravno je večerno sunce rumenozlate žarke po gričih razlivalo, kakor da bi htělo pomilovati nesrećno zemljo, ktero je toli težek jarm tiščal, — ko jaše (jezdi) Hynek Mykovicky s svojim konjarjem proti Kamenicam.

„He monče“, veli svojemu slugi, „grad je vćro uterdjen! Ali makar da so žive strěle u kamnje ukovane, moj mora biti, pred ko se trikrat polni mēsec prikaže, moja mora biti Nežika Zezimanova, makar da jo čez mertvaško telo njenega očeta k poroki peljam!“ —

„Al prosim vas“ odgovori sluga „terdnjava je dobro oskerbljena, ima jako ozidje, junaške vojake, težko se bo vdal hrabri povelnik Taboritom.“ —

„Kaj ti je za to skerb“ mu serđio Hynek besedo presěka, „Prokop Zeziman je u mojih rukah, nobena moć ga ne bo mogla oćeti. Glej, jaz se mu čem v službo ponuditi, grozno nevarnost on pozna, ki mu preti od Taboritov, dobro tudi vć, da bode junaćkih rok potreba pri obrambi. Moja pomoć mu će gotovo ravno prav priti i ugodna biti. I kadar segurno (varno) v terdnjavi stojim, tadaj bom pokazal Prokopu, velikemu, kaj zamore moja desnica.“

„Mislite li, da bode to lahka igraća“ mu odpove sluga: „Prokop Zeziman vam ni tako vdan, kako se vam morebiti zdí. Kaj, ko bi bilo vaše dozrajno obnašanje u njem sum obudilo, da tudi vi na skrivnem s Taboriti deržite? Teško, težko, da bo ovi pameten mož tako nevarnega prijatelja u svoj grad spustil. — I Nežika Zezimanova, pravite, da mora vaša žena biti? To tudi težko srećno od rok pojde. Poznam jo dobro — pohlevna je kot jagne, pobožna kot anđel. Snubili ste jo že davno popred, kako malo vas je obrajtala, sami znate. I će je clo zvedla, da s Taboriti deržite — tako mi Boga, težko bo kaj!“ Kot grom iz neba vdarijo te besede vitezu na ušesa — od jeze mu lica rudeća postanejo — oći se mu bliščite, kot žareći plameni, i strahovitim glasom mu krići: „Nesramnež, ti se prederzneš take besede svojemu gospodu v lica govoriti! Znaj, da sim jaz član smožnih Taboritov, pred kterimi se trese zemlje krog! Mor i osveta, smert i maščovanje to je geslo, ki nas vodi! Nežiko! jedina stvar, po kterej gorećo hrepenim na zemlji, ti naj svetejše moje blago na svćtu! Gorje, kdo mi jo ugrabi, strašna smert ga čaka u mojoj roki. V treh mēscih se mora sveliti kupa (kelih) naše vćre verh tega grada, tako mi serca vitežkega!“ — To rekoć spodbode berzega vranca i leti ko na plićjih krilih do obzidja terdnjave. —

U gradu se je vse gibalo i pripravljalo k hrabrej obrambi. Ogleduhi so bili zapazili, da se bliža strahoviti Prokop, veliki, i naglo donesejo glas povelniku v tverdnjavo. Noč i dan se je kovalo jeklo u kovačnicah za orožje i oklepe vojakov. Na zidovje so valili ogromno kamenje. U prostranem dvorišču so se vojaki uvježbavali, stréllice izpuščali iz lokov, drugi so spravljali na obzidje železne kotle, sode napolnjene smolaj, oljem i vodoj. Vse je bilo pripravljeno, kervavo pozdraviti trume Taboritov. —

Pred velikimi durmi, ki so peljale u nutrajni grad, je stal Prokop Zeziman, mož velike rasti, častitljivega obraza, okol njega veliko vojakov, pogovarajočih se s ljublenim vodjem. Vsim so serca kipele od radosti, za njega se vojskovati. Poleg Prokopa njegova hči Nežika, devojka okol 18 lét stara, tanka kot jela v zelenej gori. Vlasi jej plavajo, ko mehka svila, po sněžnobělem zatilniku, iz modrih (plavih) očuh blišči pobožni duh, kazoč krasno njeno unutrajno bitje, nježni obraz kinči ona nepopisljiva lepota, ktero le na devičanskih neuskrunjenih dušah gledati zamoreš. Ravno je vsa zamišljena ogledovala umětno izdelano čelado, ktero jej poda plemić (žlahtnik) Konrad.

„Čelade ti nosila neboš,“ reče Prokop Zeziman svojej hčeri „Neboj se mila moja Nežika! Truma Taboritov pod našim gradom je velika, grozoviten je njeni vodja, kterega mor želeči duh s kervavim bičem po našej nesrečnej zemlji goni. Strašno nas čaka dělo, tim večá bo pa naša slava. Velika nam prěti nevarnost, še večá pa je božja pomoč. Ona nam bode dala serčnost razkaditi te kervožejne trume. Dokler kaplica kervi po mojih se steka žilah, te varje moja očinska desnica.“

Nežika Zezimanova! naj bode naša poslovica, smert za njo i blagega očeta! naj bode zastava (bandera), ki nas vodi u boju“ — izklikne plemić Konrad, na licu se mu žari nadušenje, iz sto gerlah zadoni veseli krik, da se kot grom po sivem zidovju razléga.

Al v lépo družtvo, ktero je ljubezen i věrnost vezala, stopi kmalo potem človek, kterega misli i čutjenja so bile vse drugači kakor te, ki so serca tukaj razgrěvale. Taj človek je bil Hynek Mykovicky.

„Dobro ste se pripravili k obrani“ nagovori načelnika terdnjave, pazljivo gledajoč na vse, kar je bilo za obrano napravljeno. „Pod vašim gradom bi Prokopu Velikemu vtegnila sreča spodleteti. Dober uspěh, dobro srečo, vam Bog daj, da poderete v prah grozovitno slavo, ktera mu venča zdvijano glavo. Ali, glejte vaše verle priprave več potrebujejo rok, ko jih vaših vojakov čete imajo!“

„Ne skerbite se zato“ mu odgovori Prokop Zezim: „jaz sim si vojake nabiral ne po broju, temuč po hrabrosti, serčnosti i věrnosti. Moji vojaci nadušeni s ovimi neobhodno potrebnimi sposobnostmi mi bojo bolje branili terdnjavo, kot nebrojna razuzdana družal, ktera, kad ojstro pritiskne neprijatelj, začne bėgati, ko da jo pes v pete grize.“

„Ali vendar, ako bi věrnih našli prijateljev, kteri bi se htěli mi možko vojskovati za vas, kteri bi v nevarnosti nepremakljivo vam stali na strani, ali bi vi prevzetno zavergli njihovo pomoč?“ vpraša Hynek.

„Prijateljjev od sebe tirat i gonit nigdar nisem,“ reče Prokop Zezim: „najmanje bi pa to zdaj storil, ker hudi me stiskajo časi.“

„Morebiti da vaši prijatelji še ne poznajo velike nevarnosti, v katerej ste vi sada, blagorodni gospodine,“ govori dalej Hynek. „Vsaki hip vam je dragocen. Znajte taj, Taboriti so že pri Kaličkem ribniku, ako preleče še jeden dan, jim je pot do grada odpert. To veliko nevarnost vašo spoznam i čutim, zato stojim tukaj pred vami, v službo se vam ponuditi, ter s vami deliti, kar čez vas pride, hočem delnik biti, serčni delnik vaše osode. Ako ste zadovoljni, hočem sutra, pred svitlom s 50 vojaci u vašo terdnjavo priti.“

„Lêpa vam hvala za vašo pomoč,“ mu naglo Prokop Zeziman besedo preseka, „kar od prijateljev pričakujem, to mi vi donesti nemorete. Mislite li morebiti, da jaz volka v ovčejj koži ne poznam? O tako daleč še me nevarnost zaslêpila nije! Vi ste Taborit, hočete li naenkrat v svoje lastne najetnike morivno vbadati jeklo, ločiti se kervotočnega pota, na katerem ste dozdej s njimi tako slavno se obnašali? Proč iz pred moji očih, Hynek Mykovicky; mogel bi še mi čas doteči, da bi vaše ime, kot izdajice, preklinjal!“

„Taborit pra ite, da sim jaz, kdo vam je to povedal?“ vpraša Hynek, škripajê s zobmi od gnjeva.

„Nemojte dalej tajiti,“ mu segne v besedo Konrad, „Baby, Avsik, Kutnogorski i. d. so vas vidili v verstah Taboritov. Glejte, glejte, cerveni zvezek na êeladi vas je izdal.“

Ojstro pogleda Hynek govornika, lice se mu sdaj porumeni, sdaj poblêdi, britke uspomene, ko divje pošasti, so mu dušo napadale. Loči se od plemića i se bliza Nežiki: „Hočete li tudi vi, krasna gospodično, pomoč moža zavreči, kteremu bi naj veća slast bila, vmreti za vas?“

„Tukaj je moja pomoč, te me brani,“ odgovori Nežika, kazajoê na očeta. Nigdar mi sonce več svitlobe nedaj, ako vidite hêer Zezimanovo trepetati pred Taboritom.“ Ponosno oberne pri teh besedah Taboritu pete, i pomigne plemiću, naj ji slêdi in ž njo gre.

Ta sramota zbudí v Hyneku strahovito jezo, iz očih mu šviga mor i propast, po persih mu kuha mašêevanja silni ogenj. „Ogerdili osramoidi ste me, ko nitko na zemlji tako,“ reêe povelniku gradičkemu, „sramoto izbrisati veliko le vaša kêrv zamore. Pazite, vidili se opet bodemo, vidili v orožju smertonosnem, i gorje vam, černa zemlja ne sme pred prah moj žreti, dokler vas ne vkončam.“ To rekoč se zaêne na vranca, ter derçi nizgoro naravno v ležišêe Taboritov. Serčno ga veseli, tukaj med njimi najti veliko možakov, ki nja sladke besede radi poslušajo. Govori in govori ter vžge u njih sercih ogenj jeze in serda: vsi goreêo želijo, se mašêevati grozovitno nad Prokopom Zezim:

Drugega dne komaj se bêlo jutro porodi, se že prikažejo Husitske trume pod Kameničkoj terdnjavo. Bilo jih je kot listja i trave, zemlja se tresê, kodar stopa neštevilna četa, êelade, sulice i orožje se blisketa v mladem soncu. Na êetu Prokop, veliki, za njim se valijo kervave rêke, ktere je po nesrêčnej zemlji prederl siloviti njegov meç, pred njim stopa pokončanje i nesreča proti vsemu, kar se njegovemu orožju na pot postavili prederzne.

Pred ko Prokop, veliki, terdnjavo obsede, da povelniku oznaniti, naj dobrovoljno Taboritom vrata odpre, i naj prejme v znamenje prijateljstva i mira kupo (kelih). Al mêsto odgovra pozdrarvi Prokop

Zezim: Taborite s strélami i kamenjem tako da je silovita ploha iz megla ra nje lila. „Naskok na grad“ začne hrumeti tisućerni krik med Taboriti, i bez reda navalijo na obzidja, v rokah strašno debele gerče, ukovane s ojstrimi železnimi žrebli. Al iz grada šumijo morivne stréle po glavah naskakova cev, terdno kamenje se siple i pobija nevsmileno po herblih, vse je kervavo, ali po kervavih telesih plazijo nove trume v divji boj. —

Videl je Prokop, veliki, da je tukej na verlega, vkornega neprijatelja naletel, s katerim bo se mogel vse drugači zgrabiti. Ukaže tedaj ognjene krogle i ogromne skaline metati v grad. Tu i tam se že prikaže luknja v zidovju. Neprestano hrumijo topovi, zvonjajo obzidje na mnogoterih straneh se vdere. Alj strašne priprave Taboritov k napadu niso zamogle, splasiti junaško posadko Prokopa Zezim: zveden u boju braui umno i opazno se povsod, kde so se prikazali Taboriti. Vojaci *nadušeni od serčne lubezni i vèrnosti do svojega načelnika so hrabro odbili vsaki napad, akoravno je siloviti Taboritov strél neprenehoma drobil ogradje.* Mili pogled nedolžne Nežike jim dade novo moč, novo serčnost, njeni kip jih vodi kao nebeski angelj v nevarnem, kervavem opravilu, njo obraniti pred kervoželjnimi rokami gadnih neprijateljjev, jeden čez drugega se trudi.

Zdaj razsiri noč černa svoja krila po dolin s kervjo nalitej. Bojni šum vse po malo potihne, sladki mir trudne vojake k spanju vabi. Velike skerbi Prokopu Zezim: spati ne pustejo. Nehotice stopi na obzidje, gleda zamišljeno v ležišče Taboritov, u katerem so si stražari nêtili i se ogrevali. Groza je bila vidéli v černej noči svitlih plamenov, katere vèter včas i debélím ovije dimom. Zdi se Prokopu, kakor da žareče po do'ini valove morje premečuje. Opet stopi nekoliko korakov po zidovju dalej, ko naenkrt divji krik iz ležišča noge mu vstavi. Poslušá, gleda — al kmalo postane opet prejšna smertna tihota. Poznal je dobro običaje Taboritov. Bezbrojni plameni v terdnej noči, živo gibanje i kričanje vojakov — vse to mu gotovo daje znamenje, da namerava neprijatelj berž, ko dan se porodi, novi i silni juriš (naskok) na terdnjavo poskusiti.

Na žarečem nebu mila priplava danica kakor da iz nebeskih višin zalosten nese glas na zemljo o boju, kateri se bode danas na njej bojeval. Bezbrojne rajde Taboritov u prostranej planjavi raztegnjene i k boju pripravljene, njimi nasproti siloviti grad razsvêtljen žarjavim bleskom ranega sunca — to je bila grozovitna predigra štrašnega tugokaza (Trauerspiel), katerega gledati človeku serdce zaderhti. Na divjem konju prileti zdaj Prokop, veliki, v bojne vèrste. Gromoviti krik zahrumi pri njegovem prihodu, kot veseli pozdrav slavodobitnemu vojvodu. Bil je Prokop visoke postave, močen kakor oroslan (lev), na obrazu se mu je vidila hrabrost; katero je dozdej velikokrat svétu dokazal, iz očuih mu je sijala serčnost i prèderznost sdružena s nekakim znanjem nečlovečnosti. Vendar ta nečlovečnost ni bila mu prirojena, temoč on si je jo privadil pri svojem bojovanju, pri tem kervavem rokodelstvu.

Prokop na čelu svoje vojske navali s strahovito silo na terdnjavo. Tu privlečejo eni stènomol, i razbijejo zidine, drugi plezajo po lestvah navrh, tam se valijo nove vèrste, prodreli skoz vrata u nutrajni grad, i opet drugi podkapajo zidovje, podertine spravljajo na kupe, iz kupov drugi se spenjajo na višine. Grozovitno se bijejo in kolejo: strašen mor na-

stane. Iz terdnjave leti po naskakovavcih kamen za kamenom, vrélo olje i voda i smola, pod strupenimi strelami padajo Taboriti, kot trava pod kosoj. Pobite nadomestujejo neprenehoma novi vojšaki, kakor da jih prolita kerv stvaruje, kakor da bi iz zemlje rastili — žalostne žertve človeškega fanatizma. Že je bilo zidovje na mnogih straneh prederto, i tam so bili navali naj silniji, pa tudi mesarenje in poguba naj groznejša. Kakor dva silovita oroslana, jednake strasti jednakih moči, tako so se suvale i bojevale stranki, nijedna noče se vmaknuti drugej. Med tem jišče Prokop, veliki, na vsih straneh izmed gradskih vojšakov ostudnega si Zezimana, da ga v dvojoj pokliče. Zmotnjava vedno veča nastaja vse gre križoma. Tverdnjava počne na več krajih goreti — strašno praska i poka lesovje v ognju, plam žarjavi šviga po zraku, s hrumečim treskom se vdirajo vlomki od zidovja niz gore v globočino — grozovitni pogled, pravi predkus sodnega dana! Ali kakor tvrdo pečovje vsred morja, ki neomagljivo odbija viharne valove, tako se je branila junačka posadka. Mnogi je že ležel mertev na zemlji; al duh ymerlega spodbada tovarša, ga krepi ga vodi i strože rokam v parnem boju. Obup jim daje moč, moč pa zmaga, — i nijedan Taborit ne predere v terdnjavo. Bilo je, kakor da jim mertvo zidovje odbija navale, vse človeške sile so bile zastoj — i Taboriti, kot splašena zvérad, se zaženejo neredoma u beg, zapustivši za soboj neizmerno število mertvih. — Solzuima očima gré Zeziman od junaka do junaka, se jim serčno zahvaluje za pomoč i hrabro terpežljivost v toli silnem boju. Obča radost navdaja vsa serca, vse je veselo, bléda lica, ki so gledale smért v sto i sto strahovitih oblikah, porumenijo, i si veselo pričakujejo boljše prihodnje čase.

Alj za Prokopa Zezimana je bilo to veselje kratko i tudi zadnje veselje. —

Od bégajučih Taboritov ostane jedan pod tvrdenjavo, jedan samo al nevaren neprijatelj — Hynek Mykovicky. Vtik zidovja za skalovjem skrit, lok napeli na persih deržeč čaka nevolno, da se Prokop na zidovju prikaže. Ker mu je sreča pervokrat spodletela, se posluži drugega zvijaštva, izpeljati prisego, ki je jo nad svojim neprijateljem zaprisegel. Kot iz visokega neba s bistrim okom orel jišče svojo stvarico, ki jo hoče zgrabiti i požreti, tako je pazil Hynek na eno mésto, kje se bode pokazal tisti, kterega on sovraži iz cele duše, kterega on jišče umoriti.

Radostnim srcem stopi Prokop na obzidje, da pogleda, kje bi bilo kakve poprave tréba. Groza ga obleti, viditi kervavo bojišče, krog i krog nastlano s mertvac i smertno ranjenimi Taboriti. Duša se mu u truplu strese — prizora više grozovitega gledati nemore — že se okrene ter će stopiti iz zida — ko strélica smertonosna izpod grada prileti i vrat mu predere. — Omamljen se zruši na tlá. Pomoči za njega ni bilo — rane otekajo od strupa, kteri se je nagloma iz strélice po žilah razlil.

Pobitim srcem stojijo vojaci krog svojega preljubega načelnika.

Le tedaj pa tedaj še zakliče pojemajočim glasom svojo mileno hčerko.

Vse kriči in joka. — Bezupni krik i plač po gradu prebudí Nežiko u samotnej sobi, kjer je molila i klečala celi čas, ko so se zvunaj grada tako strašne reči godile. Nežika plane, kot boječa serna, na mlade noge, teče brez sape — prileti do trume — i vidi, o zapuščena sirota — ljubjenega očeta v smertnih mukah i bolečinah na zemlji ležati. Taj grozoviti pogled jej odvzeme zavést, i kakor bésna i změšana se verže na hladno truplo, ga objemlje, stiska, čeluje i vrućimi solzami rosi, —

svojo nedolžno dušo mu hoče vdahnniti, svojo mlado kerv uliti v oterpnjene žile. — Se enkrat, ah i zadnokrat se odprejo otemnele oči, serčno stisne Nežiko za roko, i vmirajočim glasom progovori: „Z Bogom, moje drago dčete — branil sim te, roke mi zdaj oslabijo — konec mojega življenja je prišel. Bogu te izročim. — Bog te naj brani. Bodi zvesta včri svojih predčdov — ne daj se zmotili! — Branite — serčni vojaci — moja hčerko — drago nilo — vidimo — tam — tam — se spet vsi.“ Pri zadnih besedah mu vlije kerv iz rane, še enkrat vzdihne — i duša se verne k svojemu stvarniku nazaj.

Telo pokojnega sahranijo tužni vojaci u rodovinskej grobnici. Glas o smerti načelnika probudi v Taboritih novo nado. Mahom se pripravijo k napadu. (Konec sledi.)

Kaj storiti, da dobimo ilirskoslavenski jezik.

(A. E.) Misel, kaj je storiti, da vsi Slavjani dobijo jeden jedini književni jezik, leži že dolgo lčt marsikteremu Slavjanu u glavi in na sercu. Priča temu so: „Jordans slawische Jahrbücher“, „Dubrovnik“, „Hlasove o potrebe jednoty spisovneho jazyka pro Čechy, Moravan y a Slovaky“, „Majerjova pravila“, in mnogo sostavkov pa raznih časopisih. Zares! u sercu vsakega slavjanskega domorodca klije in živi blaga misel narodne sloge slavjanske, — vsaki pravi Slavjan dčla in se trudi, napraviti za vse sinove matere Slave jeden jedini spisovni (književni) jezik. Slavjanski domorodci so pa zastran te imenitne reči na dve strani razččpleni: nekčteri izmed njih mislijo te cil in konec s tim doseči, da se vsim Slavjanom jedno živečih slovanskih narečjeh za književni jezik oktroira, — drugi pa terdijo, da naj se mi složimo sedaj u štiri narečja: českoslavensko, polsko, rusko in ilirsko, in da naj se tako naši dosadajni književni jeziki počasi približajo.

Literarni odbor matice ilirske u Zagrebu je to važno misel na novo sprožil, in je navščetoval, da bi se slavjanski sbor u kakem mčstu sbral in prevdaril, kako bi se zamoglo tej velikej razdroblenosti in neslogi slavjanskej doskočiti in pripomagati? Ilirska matica je sledeče povabilo na v sa slavjanska literarna društva razposlala: „Slavno društvo! Teško kdo bode dvomil, da je pri vsakem narodu edinost književnega jezika poglavilni pogoj literarnega napredka, i da bi ne bilo ne francozko, ne talijansko, ne nčmsko slovstvo tiste visoke stopnje doseгло, na kterej jih sada najdemo, kad li bil vsaki oddelek francozkega, talijanskega ali nčmskega naroda svoje knjige u svojem posebnem narečju pisal, kakor se to pri nas Slavjanih godi. Akoravno nam Slavjanom, ki smo po nemilej osodi že od nekđaj ločeni, ni dano, edini književni jezik imeti, je vendar naša dolžnost si po izgledu starih Gerkov priza devati, da se naši književni jeziki še ne bolj kakor do sada razločijo, temuč se, karkoli je moč, približajo. Na to imamo ravno sada paziti, ko se vsi slavjanski narodi za omiko svojega jezika poganjajo. Kako bi naj pri tem se obnašali, je nam ces.

avstrijski minister g. Dr. Bach pokazal, ki je pred dvema letoma sbor slavjanskih jezikoslovcov u Beč poklical, da naj bi ednolično i vredjeno slavjansko pravoslavsko terminologio posvetovali in napravili. Vsi Slavjani so dolžni, to početo lepo delo posnemovati, in to, kar je tam le na pravoslovje oméjeno bilo, na celi obselek jezika razširiti.

Vposled tega je literarni odsek matice ilirske u seji 7. maja sklenul, vsa slavjanska literarna društva povabiti, da naj vsako izmed njih dva ali tri vrédne gospode izvoli, ki bi se u kakošnem slavjanskem mestu, po naših mislih u Varšavi ali Bělgradu snidili in posvetovali: kako naj bi se različna narečja edno drugemu približale, in kako naj bi se u duhu pravě slavjanske uzajemnosti pravila določila, po kterih bi se u omiki slavjanskih narečjah napredovati imelo, da prihodnié še bolj ne razpadejo.

Prepričani, da je Vam slavjanska uzajemnost pri sercu, Vas bratovsko povabimo pristopiti našemu nasvetu, i dva svojih jezikoslovcov u ti namen izvoliti in zraven tega tudi mēsto literarnega sbora nasvetovati, ki se Vam naj pripravnejše zdi. Priporočaje Vam to čisto jezikoslovno rēč u prid uzajemne slavjanske literature, Vas bratovsko pozdravimo. U Zagrebu mesca junija 1851.⁶⁶

Želimo iz cele duše, da bi ta rēč prav srečno od rok šla! Mi se prederzujemo, o tej važnej reči nektere besēdice pregovoriti, in prositi, da bi jih vsi jugoslavenski brati Serblji, Horvati in Slovenci dobro pretresli! —

Jeden jedini književni jezik za vse 80 milione Slavjanov! komu se serce ne širi in poskakuje od radosti le misliti na to preblogo in prekrasno stvar! kdo bi ne želel tega doživeti! Vendar borenemu človeku ni dano, vse, kar za dobro in lepo spozna, kar u sercu nosi, tudi dóseći in doživeti. Oj srečni unuki, kterim je to prihranjeno in dovoleno! Taka se nam tudi zdi biti s mislijo zastran jedinega književnega jezika za vse Slavjane. Zatega del odkritoserčno rečemo, da mi deržimo s tistimi Slavjani, ki pravijo, da naj se mi složimo u štiri narečja, u štiri književne jezike in literature. Zakaj le to se nam zdi: naravno; — najpopred se stavijo temelne zidine, na kterih se potle zida, nihčér ne zida naj pred drugo nadstropje, in potem še le prvo. Zato se morajo sedaj poravnati liste stvari, u kterih se podnarečja istega narečja razločijo: serbsko, horvatsko in slovensko podnarečje najprej složiti u ilirsko narečje in po tem še le dalej stopati in zidati, — to se nam zdi naravno. Dalej se le to nam zdi: mogoče; vsako slavjansko koleno ljubi svoj domači govor, svoje narečje, ljubi ga iz celega serca in terdnovratno; ali je taj mogoče, da bi na jeden mah vsa kolena svoja narečja zapustivši kako drugo sprejela, morebiti od kakega kolena, kterega u sercu sovražijo? Prepira in dokazivanja bi ne bilo ne konca ne kraja: mi nesložni Slavjani bi se med seboj tergali in klali, razdrobleni in sužni ostali, drugi nam sovražni narodi bi se nam smėjali, se veselili, u motnem ribili. Slednié se le to nam zdi: potrebno; kdo potrebuje jeden knjiž. jezik, jedno literaturo? Samo učeni Slavjani; zakaj prostemu človeku je zadosi slovstvo (literatura) svojega narečja, več on ne potrebuje. Štiri slavj. narečja so si pa tako podobna, da se jih vsak omikan Slavjan s malim trudom prav igraje u jednom letu toliko nauči, da jih vse štiri zastopi in knjige u njih pisane lahko bere. Na štiri knjiž. jezike se složiti, je skoraj ravno toliko, kakor na jeden knjiž. jezik se složiti, zato, ker omikan Slavjan vse zastopi. Zatoraj izvolimo to, kar je na-

ravno in potrebno, bomo zadovoljni s tim, kar je mogoče in se lahko doseže, in složimo se u štiri književne jezike! —

Kaj je pa storiti, da se serbsko, horvatsko in slovensko podnarečje složi u ilirsko narečje, da mi Jugoslaveni dobimo ilirskoslavenski jezik?

Tréba je:

1. Da se vsi Jugoslaveni za sorodne brate spoznajo se po bratovsko ljubijo, in po bratovsko složijo. Tudi za nas veljajo besede u „Hlasovih“ stoječe: „Da sedaj — (Slovenci Serbe, sedaj Serbi Slovence) — černijo, tožijo in dražijo, to ne pomaga nič, tu pomagajo samo jednake pravice in dolžnosti, bratovska ljubezen in prizanesljivost, s jedno besédo: serčna narodna sloga.“ Brati Jugoslavjani! vse se može, ako se sile bratsko slože. —

2. Da Serblji Slovencem, in Slovenci Serbljem lépo in prijazno naproti grejo. Popolnoma izobraženo in izverstno še ni nobeno naših narečjah, — vsaka strana, tudi naj imenitnejša, mora nekoliko u svojih posebnostih popustiti; nič ne pomaga samo o slogi pisati, po njej tožiti in zdihovati, ako se mi nočemo ogeniti, — ako smo u maličkosti svojega narečja zalubljeni, kakor otročići u svojo igračo, — ako nas nad vsakim ptujim písmenom in izrazom že merzi in trese, — ako se sami s svojem približevati nočemo, — ako približovanje in sloga le samo od drugih terjamo: „Kdor noče brata za brata, hoče tudjinca za gospodara.“ —

To je nar imenitnejše; ako se za brate spoznamo in ljubimo, ako potrebo sloge in uzajemnosti čutimo in vsak svojemu bratu jedno stopinjo naproti gre: gotovo! že imamo ilirskoslavenski jezik, zakaj le manjkajo še nektère malenkosti — le nektère písmenčice. Ja! brati jugoslavenski! ni tréba nobene besedice, nobenega alfabeta zavreči, naj bodó vse prav slavenske beséde tako imenovana synonyma, iz kterih zamoremo in smémo sedaj to sedaj uno besédo izbrati in pisati; le samo to se samo od sebe zastopi, da morajo Serblji tiste beséde, ki jim menkajo, ali ktere niso prav slavjanske, pri Slovencih izposoditi, Slovenci pa ravno tako pri Serbljih. Pišimo taj mi Slovenci vse, kakor dosedaj, vse popolnoma po slovensko, Serblji pa vse popolnoma po serbsko: le treba je samo to:

3. Da nektèrih písem ne izpuščamo, nektère pa spremenimo. Kterih písmen je pa tréba ne izpuščati, kterih spremeniti, tukaj dokazovali ni kraja ni časa; to je izverstno in kratko pokazal naš slovenski rojak gosp. Matija Majar u svojej knjigi: „Pravila, kako izobraževati ilirsko narečje i u obče slavenski jezik.“ Žalibog moramo izdihnuti, da je ta zlata knjiga pri naših jugoslavenskih bratih Serbljih in Horvatih še premalo poznana, obrajtana in čislana! Vendar se ne bojimo terditi: ravno na tej knjigi stoni ilirskoslavenski jezik, i u obče slavjanska sloga, — na slogi pa slavjanska sreča i slava. Prišla je doba za „Majarjova pravila.“ Slavjani! Vse se može, ako se sile bratsko slože.

Še jeden narodni običaj.

V popisu slovenskih narodnih običajev pogrešam okol Pluja navadne pustne orače in ruso. *)

Na pustni torek namreč dirjajo od hiše do hiše, od vesi do vesi orači. Že od daleč njih naznani močno pokanje, cengetanje, in hrup njih sprevajuče dece. Krasno so okinčani; za klobuki veliki cimeri (gerbi), čes persa svilene rute, križoma prevezane, in iz ram plahuteči raznobojni traki. Šesteri so konji, še s zvončekom na persih; kočijaš, vseh naj lepši, njih ravna; plužar pluži. Kre njih hodi mastjak, prava pošast, z obnjenim kožuhom, kosmato obšemanim licem, s palco ježovico in košem. Pravo strašilo za deco. Pred vsako hišo tri ali štirikrat v okrog zaorjejo, da bi gospodinji prav debela repa prirasla, katero tečas mastjak za klobasico, ali kak drugi dar poprosi. Z nabranimi dari se zvečer veselo gostijo, in si berž drugi pust želijo.

Tudi rusa še se v totih krajih včas v pustu prikaže. Živi je bolj po postavi, ko po barvi podobna; zakaj vsa je v pert belo ogernjena, tudi nje silno visok vrat in glava, samo oči in lišo ima rudečo izšite, v gobcu pa ji tiči dolg ostast cvek, da si lahko hrane nabode; na nji sedi jezdec. Kader večerjajo, poterka na okno. Po stari pravici se nji odpre in kak kos mesa ali pogače pripravi. Rusa porine glavo skoz okno, iztegne svoj vrat in pika okol njej namenjenega kosa. Ali ona je zvita; če gde veljšega ali boljšega zagleda, ga nenadoma nabode, vzdigne vrat, ga skercí, ino hoče vun smuknuti. Ker pa ljudje njeno prekanjeno šego vejo, pazijo skerbno na njo, in ga nji spet z gobca zmeknejo. Zmes je kaj guča in šale z ruso. — Ona začne vnovič okoli svojega kosa kavšati; in ako se nji vmdar poda, boljšega nabosti in ž njim oditi, je kaj hrupa in smeha zunaj in znotraj.

Čisto jednako se ravno v tem času v drugih krajih čapla obnaša.

Ljudmila. **)

Kratko številoslovje.

(Dalje.)

Pošteva dvojke.

Ozrmo se, kako smo to v prvem polletju učili, pridenimo znanemu, kar še otroci ne znajo, in s vidlivim veseljem bodo naši učenci in bez vsega dosadanjega mučenja se pošteve privadili. Storimo kakor zgoraj

čerti, znamo to pisati na stran s številkami	$1 \times 2 = 2$
potem · to je dva krat po dva ali	$2 \times 2 = 4$
· · tri » » dva » »	$3 \times 2 = 6$
tako napredujemo do · · · · · · · · ·	$10 \times 2 = 20$

*) Girafe.

**) Prečastita slovenska domorodkinja! Lepo prosimo, da nam svoje ime naznamiti in večkrat kaj dopisati blagovolite!

Vredn.

Ako so se otroci tega po versti, potem preskakljaje dobro privadili, ne bo težko jih dalje voditi, da sami najdejo bez čert koliko je 11×2 , 12×2 do 30×2 . Razložiti morajo namre složna števila v desetke in enote, in reči 10 kr. po 2 je 20, 2 kr. po 2=4, tako 12 krat po 2 je 24. Ako bi se pa to učitelju težko zdelo, ker nekteri tak imenovani visoki einmaleins za kako silno učenost deržijo, naj se prime prej sledečih vadeb; poslužeč se a) zbornih (vkupnih) števil, namre 1. koliko znese ena dvojka koliko dve, tri deset, 2. koliko ima 1 otrok oči, ušes, rok, koliko dva, tri deset, 3. koliko znese 1 tolar rajnišev, koliko dva, tri deset, 4. koliko velja 1 dvojača, koliko dve, tri deset — in s tem gre naprej do 30 dvojač, ki snesejo 1 rajniš. Poslednič b) moramo jih vaditi kupovati dve reči po 1, 2, 3 do 30 in več kr. takole: 1. svinčnik (pero ali kar si hodi) velja 1 kr. koliko veljata 2 svinčnika? Otrok poreče: 2 kr. prašajmo kako bomo to s jednim samim denarjem plačali, in odgovor bo: bomo dali 1 dvojačo. Ponovimo: ako 1 svinč. velja 1 kr., 2 sv. koliko dvojač veljata? Rekli bodo (moramo jih voditi pitanje ponoviti): ako 1 svinčnik velja 1 kr. 2 svinčnika veljata 1 dvojačo. Jemljamo svinčnike dražše, in plačujmo enega po 2, po 3, 4, 5 kr. in prašajmo vsakkrat koliko dvojač bomo dajali za dva, bomo najšli pravilo, da dve reči, (dva kosa, krajca) veljate vsigdar toliko dvojač, kolikor krajcarjev velja jedna. Ni treba, otrokom ovo pravilo dati, tudi še ne ga izreči, osvedočili pa se bodemo, ali je ujim dovolj jasno, ali ne, ako naglo v kako višjo desetko s ceno poskočimo: n. p. jeden svinčnik velja 17 kr., koliko veljata dva. Če nam urno odgovorijo: ako 1. sv. velja 17 kr. dva veljata 17 dvojač, tako se pravila zavejo in bodo nam vsakatero poštevo dvojke lahko storili. Da se izurijo, dajmo jim u tej ograji več nalog, da jih izrajtajo: kupujmo reči, kakor trake, platno, sukno po palici, po laktu, po praču; prašajmo: koliko veljate dve palici, dva lakta, prača-trakov, platna, sukna i. t. d., ako jedna palica i. t. d. velja 26, 27 30 kr. Pri poslednem čislju obstojmo nekoliko in dajmo pomisliti: da 30 dvoj. znese 1 rajn. potem napredujmo: palica velja 36, 37 59 kr. kolikor dve? in s veseljem bomo opazili, kako lahko to otroci najdejo. Kupovati čemo tudi dražše reči, po 1, 2, 3 fl. in nekoliko kr. in malo kdaj bomo naleteli kako spotiko.

Pošteva trojke do šestke.

Vadili jo bomo tudi prvič po čertah takole ||| 1 × 3 = 3

|||.||| 2 × 3 = 6

in tako napred do |||.|||.|||.|||.|||.|||.|||.|||.|||.|||.||| 10 × 3 = 30

Otroci napravljajo ravno to na ploščah, in učitelj se v tem tako dolgo mudi, dokler da to poštevanje trojke tudi bezvrstno se dobro in urno zna. Ne ho otrokam težko ravno to v višej desетки najti, razlagaje složna števila v desetke in enote, in vedeti: koliko znese 11, 12, 13 20 krat po 3, samo varujmo se, da jih ne navadimo, samo le na številke gledati, ako bi se nam bilo tega bati, rajši je izbrišimo da jih ne vidijo. Obernimo to poštevo a) na vkupna števila—in dajmo najti koliko ima 1 fl. dvajsetic, koliko 2 fl. 3, 4 10 11, 12 20 fl. 1. koliko 1 čevljarjev stolnog? 2, 3, 4, 10, 11 20 stolov; 3. koliko ima 1 groš (trojača) krajcarjev?

koliko 2, 3, 4 . . . 20 grošev? Pri 20ih groših mudimo se spet nekoliko, in dajmo vedeti, da namest 20 grošev imamo opet ukupno število to je rajniš fl. Lahko nam bode jih peljati na še više, da bodo zvedeli, koliko grošev je 2 fl. 3 fl. 4 fl. i. t. d. Posebna korist tega se bo nam pozdeje pokazala. Po tem jih bomo spet b) vadili kupovati tri reči po 1, 2, 3 . . . 20 kr. bomo napredovali od 21, 22 . . . 40, in tako od 40 . . . 60, in dali opaziti koliko rajnišev znesejo.

Kupovali bomo reči po viši ceni po 1, 2, 3 . . . 10 fl. in še više, pa tudi po rajniših, in krajcarjih vendar ne več kakor tri: n. p. 1 seženj drev, piskerc, mernik i. t. d. žita, orna ola, vina i. t. d. velja 2. 3. 4 . . . 10 fl. in 10. 11 . . . 59 kr. koliko tri sežnji, merniki, orne i. t. d. — Bo zneslo vsigdar tolikrat po 3 fl. in toliko grošev, kolikor jeden seženj i. t. d. rajnišev in krajcarjev velja.

Ovi način naj nas vodi tudi pri poštevi čveterke. Kažinno narprej vidljivo po čertah, koliko znese 1. 2. 3 . . . 10 krat po 4, in postopajmo do 15 kr. po 4. Vernimo se sada: a) k skupnim čislom, in vadimo n. p. 1. 1 vol ima koliko nog? 2, 3, 4 . . . 10 volov koliko nog, in s drugimi takimi rečmi, 2. 1 repar velja koliko? 2, 3 . . . 10 15 reparjev (čveteric). Tu se vstavimo, in damo spoznati, da 15 reparjev je 1 fl. potem pa napredujemo do 30, in tako do 45 . . . 60 reparjev. — Kupujmo b) 4 reči, (palice, lakte, prače, merce (firtelne), sežnje, piskriče, mernike, funte ali libre i. t. d. po 1, 2. 3 . . . 10 . . . 15 30 . . . 45 . . . 59 kr. kakor smo to s trojko delali. — Ako čemo otrokam to nekoliko zljajšati moremo jih opomniti, da 1 krat 4 je 1 krat 3 in 1, 2 krat 4 = 2 krat 3 in 2 kr. 1 i. t. d. Tako bodo mogli tudi vse poštevne čveterke namest v réparjih tudi v groših in krajcarjih izrajšati n. p. 1 orna ola velja 4 fl. 27 kr. koliko štiri? — Bodo rekli 4 krat p. 4 fl. = 16 pa še 27 réparjev ali 27 grošev, in 27 kr. 27 grošev je 1 fl. in 7 gr. ali 21 kr. 16 in 1 = 17 fl. 27 in 21 = 48. Tako veljajo 4 orne 17 fl. in 48, ako ena orna 4 fl. 27 velja. Vidi se iz tega, kako se moramo obnašati pri poštevi petke, in šestke.

Ako pet krajcev kupimo po 1, 2, 3 . . . 11 kr. bomo plačali toliko petic (petka) — 12 jih znese 1 fl., 24 = 2 fl. i. t. d. Zadače, ako merca, piskerc i. t. d. velja 1, 2, 3 . . . 12 . . . 24 45 kr. koliko pet merce i. t. d. se bodo lahko rešile, bomo dobili odgovor: toliko petic*) — in ni treba drugega, kakor da je veržemo na rajniše. Pri šestkah postojmo ko jih imamo 10. 20. 30 . . . 100, in vadimo jih prebreniti v rajniše. — Opomniti še moram, pred ko se dalje podamo, da ne smemo hiteti — in gledati, da bi le urno končali; temveč, da moramo pazljivo in skerbno poprejšne vadbe zmiraj in vedno ponavljati, in se osvedočiti, ali jih otroci še vedo, ker v čisloslovju mora tudi spominj um podpirati. Vsak dan bomo, kadar se imamo s čislovanjem pečati, iz vsake poštevne nektere zadače otrokom predložili — in k prihodnej ne stopili, ako poprejšna še spodlikleje najde tako da se najdena pravila otrokom dobro u glavo vtisnejo, in da kmalo se spomnijo, da 2 reči (2 kosa) toliko dvojač, tri toliko grošev, štiri toliko reparjev, pet toliko petic, šest toliko šestic veljajo, kolikor krajcarjev velja jedna.—Po takim postopanju si bodejo poštevanko

*) Petica je nekdanj pomenila 15 kr. pa to ime je gotovo popačeno: petnajstica.

tako dobro zapomnili, da njim nikdar ne bo trebalo dolgo iskati, koliko znese vsaktero število po toliko in toliko.

Poštevanje sedmičke, osmičke in devetke je težje, zato si jo prihranimo za drugokrat.

Književnost.

* Kralodvorski rokopis je u Serbsko prestavil Slavko Zlatojević. Posvečen je Petru Petroviću Njegušu II. vladiku Černogorskemu. Velja 40 kr. sr.

* Historia literatury polskiej od Mihaela Wiszniewskega u 8 svezkih. Cena vsih svezkov je 100 poljskih rajnešev, to je 25 rajn. u sr.

* U Berni je na svitlo prišla knjiga: „Rože i ternje“ spisal prof. Sušil. „Vesna“ pravi: „Sonce, u kterega svetlobi in toploti so si te „Rože“ dobile svojo krasno lepoto, je bila terdna vëra u Boga, — i rosa, u kterej so se te „Rože“ napajale, in ukoreninile se, je bila goreča ljubezen do cërkeve in domovine.“ Cëla knjiga obseže 7 pol, i velja 50 kr. sr.

* Nekoliko Jugoslavenov, ki se na Prazkih šolah uče, je pripravilo k tiskanju lépo sbirko dosedaj neizdanih serbskih narodnih pësmih. Med njimi bodo 3 dosedaj netiskane pësmi o kraljeviću Marku; ženitba Jakšica Dimitrija; Jankovic Stojan i Zlatka Atlagica; Rišlinin Yuk a Doge Benetki; ženitba Tomića Mijata; Osmail-aga i vladika Černogorski; Bogatić Sima i. d. več. Največ je jih iz pesnih, ktere je pel slepec Kuzman Ostoić in gosp. Aza Popović sbral. Serbskemu originalu se bode pridjal vërni metriški preklad česki. Knjiga bode 13 pol velika i stoji dve dvajseti. *)

* Pupoici. Romani, novele, pripovetke, drame i druge zabavne (kratkočasne) reči. Izdaje Bogoboj Atanačković. Pervi zvezak. U Vidni. (S kirilico).

* Troškom matice ilirske u Zagrebu sta ovih danah izišla izpod tiska dva dëla, koja zaslužuju pozornost občinstva: „Uzdasi Mandalene pokornice“ od Ignacie Gjorgjê. U 8. 235 str. cena 50 kr. sr.

Zmes.

* Za lëtašni visoki praznik sv. binkošť je bila prav lëna knjižica na Dunaju tiskana in izdana pod naslovom: Zpëvi ponejprv provozovane na hod boži svatodušni (binkoštni) při velkë mši svatë v českoslovanskem

*) Mladež jugoslavenska u Pragu bode donesek te knjige darovala za česko gledališće u Pragu. Lepo povabimo Slovence to krasno znamenje bratovske uzajemnosti i ljubavi podupirati, i naročnu na te pësmi vredništvu „slov. Bële“ poslati! Ureda

chramě (cerkvi) Matky Boži na Nábřeží ve Vidni dne 8. června (junija) 1851. Tako hvalijo i molijo Slavjani svojega Boga tudi u němškem mestu Dunaju u svojem maternem jeziku. Na slovenskej zemli, kjer so lépe pesmi in sloveći pevci doma, pa velikobart slišiš žagati in žlingati „němški Omt,“ „wir werfen“ ali kako drugo němško, ki jo skoraj nobena živa duša po celej cerkvi ne zastopi! Mi prašamo: ali se to pravi Boga u duhu in resnici častiti in moliti, alj se to dro pravi ljudi k gorečej in serčnej molitvi in pobožnosti vabiti in spodbadati? —

* Mislili smo, da je Matica Česka med vsimi slavjanskimi maticami naj bogatejša; njeno premoženje, snese 37.707 fl. 6 kr. sr. Iz „Beogradskih novin“ pa zvěmo, da je „Matica Serbska“ še bogatejša, zakaj ona je 118,000 fl. sr. bogata. Zraven tega se ravno sedaj proti baronu Sina pravda pelja zavolj dolga, ki ga on dedičem (erboim) Tekelinovim plačati ima, kar bode tudi Matici Serbskej slišalo. S tim bode jistina Matice Serbske še bolj narastla. Koliko pa te dolg snese nismo mogli zvědeti. Po tem taj je Matica Serbska najbogatejša slavjanska matica u Avstriji.

* C. k. Dunajska akademija vědnostih je u létu 1848 razpisala častno darilo 1000 fl. sr. za tistega, ki vse slavjanske glase pretrese, med seboj primeri in poravna, in tako na podlagi cirkevno-slavjanskega narečja poravnavno slavjansko slovnico napravi in složi, kakor sta to storila Jakob Grimm i Friedrich Diez zastran narečjah germánskega i románskega jezika. Na to za slavjansko književno slogo neizmerno važno uprašanje je najbolj odgovoril, in častno darilo 1000 fl. sr. dobil gospod Dr. Franc Miklošić, profesor slovenskega jezikoslovja in literature na c. k. vseučilišču na Dunaju, skriptor u c. k. dvorskeje knjižnici, dopisujoći člen ces. akademie vědnostih, tega časa dekan professorskega sbora na fakultu modroslovskeje, in naš slovenski rojak iz Dolno-Štajerskega. Da smemo izverstno delo pričakovati, so nam njegova poprejšna dēla porok. Slava mu! —

* Ruski car Miklavž je poslal na ministerstvo naše eden prekrasen perstan, s brilianti okinčan, da ga izroči svetovavcu u Zadru dr. Božidaru Petranovicu. Te iskreni Slavjanin je avstrijski zakonik (knjigo občnih deržavljanskih postav) na ilirski jezik prestavil, ga caru poslal, in za to od njega goraj omenjeni perstan dobil. — Da bi toto knjigo kak pravdoslovec posloveniti hotel; veliko slavo bi si pridobil.

Med i pelin.

* U thereziánskem seminišču na Dunaju se najde več slovenskih dijakov iz Kranjskega, zvestih sinov matere Slave. Kakor se sliši, bodo visokemu ministerstvu uka u kratkem prošnjo vložili, da bi jim zraven němških, talijanskih, francozkih in drugih profesorjev tudi učénika slovenskega jezika in slovstva postavilo. Ni dvomiti, da bo gosp. minister, ki je se že tolikokrat pravega prijatelja Slavjanov pokazal, njihove pravične prošnje uslišal.

* Kakor postava zaukaže imajo domovnice pisane bitu u ednem deželnih jezikov, to je: pri nas na Koroškem u němškem ali u slovenskem jeziku. Naš prečastiti deželni poglavar, kteremu tudi Slovenci in slovenski jezik pri sercu ležijo, je zapovedel, domovnice na ednej strani

po nemško, in na drugej po slovensko tiskati, se vè da za to, da bi Nemci nemške, Slovenci slovenske rubrike izpoštovali. — Dobili smo že marsiktero domovnico u roko, marsiktero iz terdo slovenskih krajev, pa nemške rubrike so bile napolnjene in napolnjene s pisarjjo, da se Bogu usmili, slovenske rubrike, pripravljene za Slovence, ki jih saj zastopijo, so stale prazne! Tako ni dolgo, kar smo u rokah imeli domovnico iz Obirskega (Ebriach), kjer tiste, ki nemško zastopijo, lahko na prstih edne roke sosteješ, — in glej! vse po nemško! Žalostno, da Slovenci sami svoj jezik tako zamečujajo in zasramujejo! Slovenci! Kdaj bote spoznali, kar je k vašej česti in sreči!

* Na to žalostno novico le urno kako veselico, da se nam serce ohladi. Že smo edenbart u „Bčeli“ povedali, da si nekteri gospodi duhovniki Rožeške dehanitije učasi uradne liste u slovenskem jeziku pošilajo. Dones zamoremo za resnico oznaniti, da je te dai tudi neki srenjski svetovavec svojemu gospodu županu slovensko pismo poslal. Srenjski župan, pošten mož, kteremu pa slovenščina kar prav gladko ne teče, od začetka malo sterno gleda, — vendar pismo prime in prošnjo lepo poravna. Tisti srenjski svetovavec, ki je, kar smo mi zvédeti mogli, naj prvi slovensko pismo na svojega župana pisal, je: gospod Lederer po domače „Neuwirth u Podgorjah.“ Kamo sreče, ko bi več tacih gospodov po Slovenskem bilo!

S m e š n i c e.

* Frideriku velikomu preporučí general jednoga ritmajstera. Friderik ga zapita, kako se zove (imenuje)? Ritmajster mu odgovori: Halefuzikapilominozikovski. Friderik namerdjen rekne: „Ta tako se ni hudić ne zove.“ Vaše veličanstvo, odgovori ovaj, on i nije od moje porodice.“ Frideriku se odgovor dopade i poviša ga na majora.

* Za mizom sedeć gospodar pokliče sluga svojega, i praznu mu čašu (flašu) poda zapovedajuć, da mu iz gostilnice vina donese; sluga čašu primi, — gospodar se zad na stol nasloni i molči. Sluga ne dobivši s čašoj i denar, stopi gospodarju za ledja i ostane. Malo za tim oberne se gospodar; pa kada ga — še tu stojećega spazi, serdito vikne: „zašto nisi otišal?“ — „Kako ću ići, kada denarja nisi dal“ odgovori sluga še serditije. A na to gospodar ko serdit: „Donesi ti bez denarja, ako umiš, za denar će i norčava deca donesti.“ Sluga ga pogleda malo, pa onda gre, i kao odide. Malo za tim eto ga! opet s praznom čašom zad dodje, — a gospodar i nedizuć glave njemu: „Jesi li donel?“ „Jesam gospodaru!“ Ovi na čašu ne gleděć rekne: „Tudi ti se napij na moje zdravje.“ Sluga nagne čašom, kao da pije i onda rekne: „Pij gospodaru! jaz li napijem.“ A kada ovaj praznu prinesavši k ustom čašu, iz prazne serkati i naginjati stade i vidi, da se ovi s njim titra (norće dēla) — vikne: „ta ti se titraš sa menom, kako ću piti, kada ničega nemam“ — onda sluga njemu odgovori: „Pij, pij, gospodaru! iz prazne čaše, iz polne znaju i slēpci i babe piti, i vsaki norć.“

SLOVENSKA BČELA.

Podúčen in kratkočasen list.

Na svitlo izdajana
s pomočjo več rodoljubov.

Drugi tečaj.

1851.

Drugi svezek.

Cena 1 gld. sr.

V Celovcu 1851.

Natisnil Ferd. žl. Kleinmajr.

Na prodaj imajo v Celovcu Sigmund, Leon in tiskar, v Ljublani Lerher
in I. žl. Kleinmajr, v Celju Jeretin, v Marburgu Leirer, v Gradcu
Mayer in Dirnbök, v Gorici Paternolli, in na Dunaju Wenedikt.

STAVITELSKÁ DOKLAD

Podoben in kraljevozemski list

VI, 28. 24. 443 f

1921

Com. I. 44. 21

Handwritten signature

Narodna banka Slovenije

... in Družba ...

I m e n i k

častitih g.g. naročnikov slov. bčele in verlih pod-
pornikov slavenskega slojstva.

- G. Ahačič Drag. dijak v Ljubljani.
» Ajchelburg Drag. baron c. k. sodnik v Teržiču.
» Ajchelburg Franc, baron c. k. uradnik v Celovcu.
» Aleš Lovre, bogosl. in mašnik v Celovcu.
» Aleš Miklavž, župn. v Plajberze.
» Anderiaš Jožef duh. v Maria Hülf.
» Antolič Ivan, kapl. v Rušanji.
» Balon Ant. bogosl. v Št. Andražu.
» Bergman Bal. župn. in šolski ogleda v Dolinjej kapli.
» Biconik Fr. kapl. v Žabnicah.
» Biljhar Ivan, v Ljubljani.
» Blažič Fr. bogosl. v Gorici.
» Bornik Jožef, župn. v Jugejvesi.
» Bozina Ivan kapl. pri sv. Lorencu.
» Božič Bal. kapl. na Radišah.
» Bradaška Fr. dijak v Gradcu.
» Brenc Jan. kapl. v Planini.
» Bruk Osv. c. k. inženir v Velkovcu.
» Cafov Orosl. kapl. v Frauheimu.
» Cegnar Fr. v Ljubljani.
» Cenc Gašpar, kapl. v Št. Pavlu.
» Cerer Ferd. c. k. sodnik v Vodinjani.
Preblagorodni gosp. grof Gustav Chorinsky, c. k. deželni poglavar na Krajskem.
G. Ciringar Jernej, kapl. v Jarenini.
» Cizej Peter, kapl. v Čadrami.
» Cocej Arni. bogosl. v Št. Andražu.
» Cocej Janez, bogosl. v Št. Andražu.
» Cvetko Fr. provizor pri sv. Tomažu na Štajerskem.
G. Čelešnik Jožef, c. k. sodnik v Kostanjevici.
» Černic Janez, kapl. v Tinjah.
» Činčovic J. bogosl. v Celovcu.
Slav. Čitavnica bogosl. v Zagrebu.
G. Čolnik Mat. posestnik pri sv. Benediktu.
» Dietrich Urb. kapl. v Celju.
» Dobajnik Šiman, expos. v Celovcu.
» Dr. Dolenc Matia, c. k. pravdosrednik na Dunaju.
» Dolinar Matjaš, kaplan v Ljutomeru.
» Domicel Fr. dijak v Ljubljani.
Slav. Društvo bravno v Ločah.
» Društvo slovensko v Gradcu.
» Društvo slovensko v Ljubljani.
» Društvo slovensko v Terstu.
» Društvo bravno v Teminu.
G. Dürnwirth Drag. kapl. v Štebnu.
» Einšpieler Andrej mestni kaplan v Celovcu.
» Einšpieler Janez, kapl. v Rožece.
» Emberger J. učit. pomočnik v slov. Bistrici.
» Endlicher And. uradnik v Ložah.
» Farkaš Pet. župn. pri sv. Jurji.
» Ferčnik Lambert, kaplan v St. Jakopu v Rožju.
» Ferk Matjaš kapl. v Ljutomeru.
» Fresl Fr. kapl. v Šmarjeti.
» Fric Matia, kapl. v Št. Miklavžu.
» Furlani Jož. duhoven v Mernem.
» Gajler Fr. učitelj v Št. Lenartu.
Slav. Gerlovičeva kavarna na Dunaju.
G. Germovnik Janez, c. k. ranocelnik v Celovcu.

- G. Gestrin Leop. duhoven v starem Tergu.
- » Globočnik A. avskult. v Ljubljani.
- » Grabner Florjan, c. k. sodnik na Terbižu.
- » Gregl Jan. bogosl. v Celovcu.
- » Gregorsič Ant. kapl. v Mernem.
- Gospodična Gresl Josipa v Trebnjem.
- G. Grivec Prostoš. kapl. v Ajdovici.
- » Gruden Jakop, kapl. v Merni.
- » Guzaj Jernej, bogosl. v Št. Andražu.
- » Hajšek Ant. bogsl. v Celovcu.
- » Hauser Ferd. lekarnik v Celovcu.
- » Herg Lovre, bogosl. v Gradcu.
- » Herker Rok, puškar v Borovljah.
- » Dr. Hladnik Janez, pravd. namestnik v Velkovicu.
- » Hobel Anton, dijak v Celovcu.
- » Hobel J. kmet v Nagelčah.
- » Hojker Karl, oskerbnik v Snežniškem gradu.
- » Hojnik Jož. župn. v Borovljah.
- » Dr. Holeček Janez, zdravnik v Celovcu.
- » Holibar Miha, kurat v Wajdeku.
- » Huber Iyan, terz. pomočnik v Ljutomeru.
- » Incko Tomaž, župn. v Grafendorfu.
- » Jakopič Jan. kapl. pri sv. Jurju.
- » Janežič Fr. bogosl. v Celovcu.
- » Janežič Balant, dijak v Celovcu.
- Janežičeva hiša v Lesah.
- G. Jaric Bal. kapl. v Pulzgavi.
- » Javornik Placid, župn. v Št. Jurju.
- » Jenoh Martin, kapl. v Št. Vidu.
- » Jeraj Jož. bogosl. v Celovcu.
- » Jerala Leonh. bogsl. v Celovcu.
- » Jeriša Luka, kapl. v Škofičah.
- » Jugovič Juri, kapl. v Laporjah.
- » Kandolini Alb. priročnik v Idrii.
- » Kanduč Jož. župn. na Berde.
- » Kaplenk Bogm. bogsl. v Ljubljani.
- » Karner J. uradnik v Celovcu.
- » Kasl Jož. c. k. adjunkt v Priberze.
- » Kasl Jož. kapl. v Hodišah.
- » Kastelic Jan. kapl. v Kranju.
- » Katnik Alojz, kapl. v Belace.
- » Katnik Jož. učitelj v Ločah.
- » Kavčič Iv. dijak v Terstu.
- G. Kazda Alojz, kapl. v Št. Lenartu.
- » Keber Tom. župn. namestn. v Brezovici.
- » Kene J. bogosl. v Celovcu.
- » Kiršner Aug. župn. v Št. Janžu.
- » Klajžar Janez, špiritual v Gradcu.
- » Klančnik Juri, bogsl. v Št. Andražu.
- » Klobasar Mat. kapl. pri sv. Jakopu.
- » Kmetič Jož. v Silnici.
- » Knobel Jan. učitelj v Terstu.
- » Kociančič Štef. učitelj sv. pisma v Gorici.
- » Dr. Kočevar Štef. c. k. zdravnik v Celju.
- » Kojnc Filip, provizor v Reichenau.
- » Kokic Jož. kapl. v Labodi.
- » Kolenko Jož. dijak v Gradcu.
- » Koler Janez, kapl. v Podgorjah.
- » Kometer Janez, katehet v Celovcu.
- » Kosi Božidar, bogsl. v Gradcu.
- » Košan Fr. bogosl. v Št. Andražu.
- » Kotnik Miha, dijak v Ljubljani.
- » Kovač Jož. učitelj v Lipalji vesi.
- » Kovačič Jož. bogsl. v Gradcu.
- » Kovačič J. bogsl. v Celovcu.
- » Kozjak Fr. mlinar v Borovljah.
- » Kozler Peter, prav. namestnik v Teminu.
- » Koželj Juri, bogsl. v Celovcu.
- » Kragl Mart. bogsl. v Celovcu.
- » Krajnc Fr. kapl. v Radgoni.
- » Dr. Krajnc Jož. prof. v Gradcu.
- » Kramberger Felix, korar v Voravi.
- » Kramberger Loyre, kapl. pri sv. Križu.
- » Kraškovic Jan. kapl. v Mernipeči.
- » Kravcar Greg. župn. v Cačah.
- » Krener Jan. bogsl. v Celovcu.
- » Krofič Mih. bogsl. v Št. Andražu.
- » Kronik Fr. kapl. na Tholci.
- » Krušič Iv. dijak v Celju.
- » Kühnel Vencesl. vodja nemških šol v Celovcu.
- » Kulnik Fr. župn. v Ukovah.
- » Kumer Jan. župn. v Komendi.
- » Kumer Jan. dijak v Celovcu.
- » Kušar Gr. vikar v Barkoli.
- » Kvas Kol. profesor v Gradcu.

- Slav. Labudski ordinariat v Št. Andražu.
- G. Lacković Juri, župn. u Petriancu kod Varazdina.
- » Lapagna Juri, kapl. v Kobardi.
- » Lasnik J. učitelj nemških šol v Celovcu.
- » Dr. Leben Mat. prof. bogoslovja v Ljubljani.
- » Leder Jan. dijak v Celovcu.
- Slav. Lejrerjeva knjigarnica v Mariboru (6 iztisov).
- G. Lesjak Bal. župn. v Dvoru
- » Lesjak Bal. dijak v Celovcu.
- » Levstek Fr. dijak v Ljubljani.
- » Likar Jak. kap. v Dragi.
- » Link Bal. župn. namestnik v Št. Jurju na pesku.
- » Lipež Radosl. dijak v Celju.
- » Lukanc Jak. župn. v Ločah.
- » Lukanc Jož. dijak v Ljubljani.
- » Dr. Magdič Ant. v Ormužu.
- » Magdič Fr. dijak v Gradcu.
- » Majciger Jan. dijak v Celovcu.
- » Majer Matia, župn. v Gorjah.
- » Majerič Jak. učitelj pri sv. Vidu.
- » Majher Bart. župn. v Ovcjivesi.
- » Majrič Jan. kapl. v Borovljah.
- » Marn Jož. dijak v Ljubljani.
- » Martinčič Andrej, bogsl. v Terstu.
- » Marusič Jož. kapl. v Samarii.
- » Matiašič Juri, c. k. učitelj v Mariboru (4 iztise).
- » Meglič Janez, grajšak v Šitarej vesi.
- » Mejač Anton, kapl. v Idrii.
- » Mencinger Jak. učitelj na Bistrici v Bohinji (2 izt).
- » Merhar Karl, dijak v Ljubljani.
- » Meško Stanko, kapl. v Ormužu.
- » Mertl Fr. dijak v Celovcu.
- » Metelko Fr. prof. slovenščine v Ljubljani.
- » Dr. Milar B. mest. kapl. v Celovcu.
- » Milar Ant. župn. pod Ljubetom. Visoko ministerstvo uka na Dunaju.
- G. Možic Cenc, učitelj v Žabnicah.
- » Mraz Tom. bogsl. v Celovcu.
- » Muden Šim. bogsl. v Celovcu.
- » Dr. Muršec Jož. c. k. učitelj v Gradcu.
- G. Musi Pet, učitelj v Šonsteinu.
- » Namre Ant. župn. v Getenici.
- » Naredi Jož. avskultant v Celovcu.
- Gospodična Oblak Alojzija v Ljubljani.
- G. Oliban Ant. kapl. v Št. Kocianu.
- » Orožen Bal. kapl. v Št. Mihelu.
- » Orožen Ignac, vikar v Celju.
- » Otovičar Matevž, dijak v Ljubljani
- » Ožgan Fr. kapl. v Žabnicah.
- » Partl Filip, kmet na Mačah.
- » Petan F. bogsl. v Celovcu.
- » Pichler Adam, vodja semenišča v Celovcu.
- » Pikel Mih. mestni župn. v Brezčah.
- » Pleško Drag. dijak v Ljubljani.
- » Ploj J. pri sv. Jurju na Savnici.
- » Pogelšek Bogodar, bogsl. v Celovcu.
- » Polak Edv. župn. v Št. Marjeti blizu Novomesta.
- » Polič Drag. bogsl. v Gradcu.
- » Popelar Fr. poštni odpravnik v Ptujem
- » Postružnik Ant. učitelj pri sv. Jurju.
- » Potočnik Ant. zač. vodja nemških šol v Postojui
- » Potočnik Lovre, bogsl. v Celovcu.
- » Praprotnik Andr. učitelj v Škofjiloki.
- » Pukšič Fr. kapl. pri sv. Ani.
- » Pustotnik J. bogsl. v Celovcu.
- » Pušl Ant. kapl. v Št. Jurji.
- » Rabič Pavl, puškar v Borovljah.
- » Rabič Šim. kapl. v Metliki.
- » Radičnik Bostj. provizor v Ljubelu.
- » Raič Božidar, kapl. v Slivnici.
- » Rajner Pavl, kapl. v Št. Mohoru.
- Gospodična Rankl Johana, učiteljica v Celju.
- G. Razlag Radosl. pravnik v Gradcu.
- » Rečický Vekosl. podvodja semenišča v Celovcu.
- » Reinhart Mirosl. gorn. uradnik v Gradcu.
- » Rejic Anton, dekan v Vidmu.
- » Reš Jož. kapl. Priberze.
- » Robida Karl, c. k. učit. v Celovcu.

- G. Dr. Rojic Tom. prof. v Zagrebu.
 » Rome Bogomil, bogsl. v Ljubljani.
 » Rosbacher J. teržni pomočnik v Celovcu.
 » Rotman Jož. učitelj pri sv. Jakopu.
 » Rozman Jož. korar v Št. Andražu.
 » Rozman Lovre, dijak v Ljubljani.
 Gospa Rudež Maria v Ribnici.
 G. Rudmaš Šim. c. k. nadzornik ljudskih šol v Celovcu.
 » Rudolf Janez, rudn. uradnik v Idrii.
 » Rüpšl Karl, kapl. v Št. Andražu.
 » Sebacher Jak. bogsl. v Celovcu.
 Slav. Semeniška knjižnica v Št. Andražu.
 » Semeniška knjižnica v Celovcu.
 » Semeniška knjižnica v Gradcu.
 » Semeniška knjižnica v Ljubljani.
 » Semeniška knjižnica v Budejovicah.
 G. Senker Mih. učitelj. v sp. Dravbregu.
 » Serajnik Lovre, župn. na Zili.
 » Serajnik J. učitelj na Bistrici v Rožju.
 » Serčnik Tomaž, fajm. v Št. Jakopu pod Celovcem.
 » Sevnik Leop. kapl. v sp. Dravbregu.
 » Sevnik Lav. doverš. pravnik v Ljubljani.
 » Sevšek Luka, kapl. v Št. Petru.
 Slav. Sigmundova bukvarnica v Celovcu (3 izt.)
 G. Simandl Drag. kapl. na Vranskem.
 » Simandl Ant. dijak v Celju.
 » Sivic Jak. župnik v Lipe.
 » Skupic M. dijak v Ljubljani.
 » Sobovič Mih. učitelj v Ormužu.
 » Sodja Mark. župn. pri sv. Janezu.
 » Soler Jož. bogsl. v Celovcu.
 » Somer Gregor, učitelj v Borovljah.
 » Sorčić Franc, špiritual v Celovcu.
 Gospodična Sotlšek Liza, učiteljica v Brežcah
 G. Stanonik Luk. kapl. v Šmartne.
 » Stepančić Bartl, pravnik v Gradcu.
 » Sterman Blaž, kapl. v Čmreku.
 G. Stojan Miha, dekan v Brazlovcah.
 » Sunper Janez, kapl. v Št. Ilu.
 » Svetec Luk. učiteljski pripravnik na Dunaju.
 » Šajnik Ant. pilar v Borovljah.
 » Šašl Davorin, bogsl. v Celovcu.
 » Šinko Božidar, bogsl. v Gradcu.
 » Škarbina Jož. kapl. v Marborjete.
 » Škofic Janez, kapl. v Toplicah.
 » Šlik Jož. kapl. v Paseilu.
 Preblagorodni g. baron Janez Šlojsnik, c. k. deželni poglavar na Koroškem.
 G. Šohar Ant. kapl. pri sv. Ilgu.
 » Špendir Jož. župn. v Porecah.
 » Šribar Janez, kapl. v Gornigradu.
 » Štangl Lovre, kapl. v Svecah.
 » Štefan Jož. dijak v Celovcu.
 » Štiker Peter, kapl. v Walburgen-u.
 » Dr. Šubic J. v Celju.
 » Šuc Juri, provizor pri sv. Mihelu.
 » Tavšič Jož. kapl. v Otmanjah.
 » Terdina Jan. učiteljski pripravnik na Dunaju.
 » Terstenjak Ivan, kapl. v Jarenini.
 » Terstenjak Mart. c. k. učitelj v Mariboru.
 » Toman Janez, fužinar v Kamnigorci.
 » Toman Lovre, pravnik v Gradcu.
 » Trafenik Janez, kapl. v Loku.
 » Trampuš Jož. župn. v Ovbrah.
 » Tutek Juri kapl. pri sv. Križu.
 » Udl Drag. učitel v Jarenini.
 » Ulaga Jož. duhovnik v Žavcu.
 » Ulaga Jož. bogsl. v Št. Andražu.
 Gospodična Urbančić Josepina na Turnu pri Kranju.
 G. Urvlav Matia, kapl. v Sevnici.
 » Valenko Anselm, duhovnik v Šwambergu.
 » Valentinič Anton, začasni vodja nemških šol v Belace.
 » Valjavec Ivan, dijak v Ljubljani.
 » Valjavec Matia, učiteljski pripravnik na Dunaju.
 » Varl Juri, župn. v Krašnji.
 » Verblac Ant. učitelj pri sv. Kunegundi.
 » Verbnjak Obilovit, kapl. v Silnici.
 » Verlič Franc, kapl. v Wolfsbergu.